

417

Besluit van 10 juli 1986, houdende regelen ten aanzien van in het internationale handelsverkeer omtrent strategische goederen te bezigen verklaringen (Besluit afgifte verklaringen strategische goederen)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Economische Zaken, F. Bolkestein, en Onze Minister van Buitenlandse Zaken van 7 maart 1986, nr. 686/253 W.J.A., gehoord de Commissie Regelingen In- en uitvoerwet, door de Sociaal-Economische Raad ingesteld op grond van artikel 43 van de Wet op de Bedrijfsorganisatie (Stb. 1950, K 22);

Overwegende, dat naar Ons oordeel het belang van de internationale rechtsorde vereist regelen te stellen ten aanzien van in het internationale handelsverkeer omtrent strategische goederen te bezigen verklaringen, alsmede daarmee verband houdende regelen ten aanzien van de doorvoer van strategische goederen;

Gelet op de artikelen 2a en 2b van de In- en uitvoerwet (Stb. 1962, nr. 295);

De Raad van State gehoord (advies van 21 mei 1986, nr. W10.86.0145);

Gezien het nader rapport van de voornoemde Staatssecretaris, mede namens Onze voornoemde Minister, van 8 juli 1986, nr. 686/919 W.J.A.;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

In dit besluit en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

a. *wet*: de In- en uitvoerwet (Stb. 1962, 295);

b. *internationaal importcertificaat*: een in het internationale handelsverkeer met betrekking tot strategische goederen te bezigen verklaring, waaruit blijkt dat de aanvrager daarvan tegenover Onze Minister heeft verklaard die goederen te zullen invoeren dan wel een daarbij aangegeven andere douanerechtelijke handeling met betrekking tot die goederen te zullen verrichten;

c. *internationaal bewijs van ontvangst*: een in het internationale handelsverkeer met betrekking tot strategische goederen te bezigen verklaring, waaruit blijkt dat tegenover Onze Minister is aangetoond, dat bepaalde goederen zijn ingevoerd, dan wel een daarbij aangegeven andere douanerechtelijke handeling met betrekking tot die goederen is verricht;

- d. *strategische goederen*: de goederen, aangewezen in de bijlage, behorende bij het Uitvoerbesluit strategische goederen 1963 (Stb. 128);
- e. *Onze Minister*: Onze Minister van Economische Zaken;
- f. *directeur*: de directeur van de Centrale Dienst voor In- en Uitvoer van het Ministerie van Economische Zaken.

Artikel 2

1. Een aanvraag tot afgifte van een internationaal importcertificaat wordt ingediend bij de directeur.
2. De aanvraag geschiedt door middel van een formulier, waarvan het model door Onze Minister wordt vastgesteld, waarop gegevens worden vermeld betreffende de in te voeren goederen, de importeur en de exporteur, alsmede andere gegevens die nodig zijn ter beoordeling van de aanvraag en waarbij op het formulier aangegeven bewijsstukken worden gevoegd.
3. Een regeling als bedoeld in het tweede lid wordt in de Nederlandse Staatscourant bekendgemaakt.
4. Een aanvraag wordt niet in behandeling genomen, indien niet is voldaan aan de regeling, bedoeld in het tweede lid.

Artikel 3

1. Onze Minister beslist op de aanvraag.
2. De afgifte van een internationaal importcertificaat kan slechts worden geweigerd of van de aanvraag kan slechts anderszins worden afgeweken, indien Onze Minister het in onvoldoende mate gewaarborgd acht dat op het certificaat te vermelden invoer of andere douanerechtelijke handeling daadwerkelijk zal plaatsvinden.
3. Op het certificaat wordt de naam van de aanvrager als «importeur» vermeld en de naam van de buitenlandse leverancier van de goederen als «exporteur».
4. Aan de aanvrager wordt bij de afgifte tevens een afschrift van het certificaat verstrekt.

Artikel 5

Het is degene aan wie het internationaal importcertificaat is verstrekt verboden dat certificaat af te geven:

- a. aan een ander dan de bevoegde buitenlandse autoriteiten dan wel degene die op het certificaat als exporteur is vermeld;
- b. later dan zes maanden na de op het certificaat vermelde dag van afgifte, tenzij op het certificaat een andere geldigheidsduur is vermeld; in het laatste geval geldt de op het certificaat aangegeven geldigheidsduur.

Artikel 6

1. Degene aan wie een internationaal importcertificaat is verstrekt is verplicht:
 - a. indien een op dat certificaat aangeduide invoer of andere douanerechtelijke handeling plaatsvindt, het daartoe bestemde afschrift van het certificaat ter hand te stellen van de bij die invoer of handeling betrokken ambtenaar der invoerrechten en accijnzen;
 - b. het certificaat, zodra vaststaat dat dit niet zal worden afgegeven binnen de termijn, bedoeld in artikel 5, onder b, terstond terug te zenden aan de directeur;
 - c. het eerderbedoelde afschrift van dat certificaat, zodra vaststaat, dat daarvan geen gebruik of geen verder gebruik zal worden gemaakt, terstond terug te zenden aan de directeur;
 - d. aan Onze Minister of aan de directeur binnen de daartoe gestelde termijn alle door hen gewenste inlichtingen te verschaffen omtrent het van het certificaat en het afschrift daarvan gemaakte gebruik en omtrent de bestemming van de goederen, waarop het certificaat betrekking heeft.

2. Degene die een aan hem verstrekt internationaal importcertificaat heeft afgegeven aan de bevoegde buitenlandse autoriteiten dan wel aan degene, die op het certificaat als exporteur is vermeld, is voorts verplicht:
 - a. zodra voor hem aannemelijk is dat de goederen, waarop het certificaat betrekking heeft, een andere bestemming zullen volgen dan op het certificaat is vermeld, zulks onder opgave van redenen te melden aan de directeur;
 - b. op daartoe strekkend verzoek van de bevoegde buitenlandse autoriteiten dan wel van degene, die op het certificaat als exporteur is vermeld, een internationaal bewijs van ontvangst aan te vragen en dit bewijs te doen toekomen aan die autoriteiten onderscheidenlijk de exporteur.

Artikel 7

De in artikel 6, eerste lid, onder a, bedoelde ambtenaar vermeldt zijn bevindingen met de dagtekening op het ingevolge die bepaling ontvangen afschrift en stelt dit vervolgens wederom ter beschikking aan de houder.

Artikel 8

Artikel 2 is van overeenkomstige toepassing met betrekking tot de aanvraag om een internationaal bewijs van ontvangst.

Artikel 9

1. Onze Minister beslist op de aanvraag, bedoeld in artikel 8.
2. De afgifte van een internationaal bewijs van ontvangst kan slechts worden geweigerd indien niet ten genoegen van Onze Minister is aangetoond dat de in de aanvraag vermelde invoer of daarbij aangegeven andere douanerechtelijke handeling heeft plaatsgevonden.
3. De artikelen 3, derde lid, en 4, eerste lid, zijn van overeenkomstige toepassing.

Artikel 10

Onze Minister stelt bij in de Staatscourant bekend te maken regeling het model vast van het internationale importcertificaat en het internationale bewijs van ontvangst.

Artikel 11

Aan artikel 7a, eerste lid, van het Uitvoerbesluit strategische goederen 1963 (Stb. 128) 1. wordt na onderdeel c, onder vervanging van de punt door een puntkomma, een nieuw onderdeel toegevoegd, luidende:

- d. voor zover deze binnengekomen douanegoederen zijn, het Nederlandse grondgebied te doen verlaten, indien met betrekking tot die goederen een internationaal importcertificaat als bedoeld in het Besluit afgifte verklaringen strategische goederen (Stb. 1986, 417) is afgegeven en het niet gaat om handelingen als bedoeld onder a of c.

Artikel 12

Artikel 11 treedt in werking met ingang van de dag, liggende twee maanden na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin dit besluit wordt geplaatst. De overige artikelen van dit besluit treden in werking met ingang van de tweede dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst.

1. Plaatselijk gewijzigd bij koninklijk besluit van 15 november 1984, stb. 568

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Economische Zaken. Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 9 september 1986 nr. 173

Artikel 13

Dit besluit kan worden aangehaald als: Besluit afgifte verklaringen strategische goederen.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

's-Gravenhage, 10 juli 1986

Beatrix

De Staatssecretaris van Economische Zaken,
Heerma

De Minister van Buitenlandse Zaken,
H. van den Broek

Uitgegeven de *veertiende* augustus 1986

De Minister van Justitie a.i.,
C. P. van Dijk.

Algemeen

1. In het kader van een samenwerkingsverband van NAVO-landen en Japan – het zogenaamde coördinerende comité (COCOM) – zijn afspraken van kracht die ertoe strekken dat een effectief toezicht wordt uitgeoefend op het verkeer van strategische goederen van en naar die landen. Hiermee wordt beoogd te verhinderen dat zodanige goederen ter beschikking komen van mogendheden die deze goederen ten nadele van de COCOM-partners zouden kunnen inzetten bij oorlogvoering of voorbereidingen daartoe. In dit kader speelt een vergunningstelsel voor uitvoer van strategische goederen uit elk van de COCOM-landen een centrale rol. In Nederland wordt hieraan gestalte gegeven met behulp van het Uitvoerbesluit strategische goederen 1963 (Stb. 128). Deze algemene maatregel van bestuur is in het belang van de internationale rechtsorde vastgesteld op grond van artikel 2 van de In- en uitvoerwet (Stb. 1962, 295). Met betrekking tot de eveneens gewenste controle op Nederlandse betrokkenheid bij handel in strategische goederen die niet geschiedt door uitvoer uit Nederland is een overeenkomstig vergunningstelsel neergelegd in het Besluit financieel verkeer strategische goederen (Stb. 1981, 118) dat is vastgesteld op grond van de Wet financiële betrekkingen buitenland (Stb. 1980, 321).

Op grond van de COCOM-afspraken wordt voorts het verlenen van een uitvoervergunning met betrekking tot strategische goederen door een van de betrokken landen afhankelijk gesteld van het overleggen van een certificaat, afgegeven door de bevoegde instantie van het land waarheen de aanvrager die goederen wenst uit te voeren (het internationaal importcertificaat). In een zodanig certificaat verklaart de laatstbedoelde instantie dat de aanvrager daarvan (de importeur in dat land) heeft verklaard die goederen te zullen invoeren, doorvoeren of bijvoorbeeld in entrepot te zullen opslaan en niet zonder toestemming van die bevoegde instantie mee te zullen werken aan een wijziging van de bestemming van die goederen. Na de uitvoer dient de exporteur in het algemeen binnen een bepaalde tijd een afschrift van een verklaring van de meergenoemde instantie over te leggen waaruit blijkt dat de betrokken goederen inderdaad zijn ingevoerd, doorgevoerd, enzovoort (het internationaal bewijs van ontvangst). Dit bewijs wordt op aanvraag verstrekt aan degene aan wie eerder het importcertificaat werd afgegeven.

In Nederland worden zodanige verklaringen afgegeven door de Centrale Dienst voor de In- en Uitvoer (CDIU) te Groningen. Tot nog toe ontbreekt daarvoor een wettelijke grondslag.

2. Onlangs zijn in COCOM-verband nadere afspraken gemaakt ter zake van het certificatenstelsel, die ertoe strekken dat stringenter controles worden uitgeoefend ten einde misbruik van de certificaten tegen te gaan. In verband hiermee is een wettelijke regeling van dit stelsel nodig, opdat ambtenaren die belast zijn met de controle kunnen beschikken over de nodige wettelijke bevoegdheden en zonodig strafrechtelijke sancties kunnen worden toegepast. Voorts moet het, met name uit een oogpunt van rechtszekerheid, wenselijk worden geacht dat de genoemde werkzaamheid van de Centrale Dienst wordt beheerst door zekere algemeen geldende regels, in het bijzonder ter zake van de daarbij in acht te nemen formaliteiten en procedures en de toepassing van sancties.

Op grond van artikel 2b van de In- en Uitvoerwet (Stb. 1962, 295) kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld ten aanzien van in het internationaal handelsverkeer omtrent goederen te bezigen verklaringen. Het onderhavige besluit strekt ertoe het afgeven van de bovenbedoelde verklaringen te reguleren op basis van artikel 2b van de wet. Een eventuele weigering tot het afgeven van een

aangevraagde verklaring (certificaat) is mogelijk indien de Minister van Economische Zaken, die op de aanvraag beslist, het onvoldoende gewaarborgd acht dat de invoer (of andere douanerechtelijke handeling) daadwerkelijk plaats zal vinden. Van de te nemen beslissingen ter zake van aanvragen tot afgifte van een van de in het besluit bedoelde certificaten staat dan op grond van artikel 13 van de In- en uitvoerwet voor de betrokkene beroep open bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Het ligt overigens, gelet op de uiterst geringe aantallen beroepszaken met betrekking tot vergunningen als bedoeld in het Uitvoerbesluit strategische goederen 1963, zeker niet in de lijn der verwachting dat als gevolg van het onderhavige besluit veelvuldig een beroep op het college zal worden gedaan.

Voorts is in dit kader artikel 18 van de In- en uitvoerwet van toepassing; ingevolge dit artikel is het verboden ter zake van een verklaring als bedoeld in artikel 2b van de wet onjuiste of onvolledige gegevens te verstrekken. Overtreding van dit verbod is in de Wet op de economische delicten strafbaar gesteld, evenals het overtreden van krachtens artikel 2b vastgestelde voorschriften. Aan de met de opsporing van deze strafbare feiten belaste ambtenaren staan daarbij de in de artikelen 18-23 van die wet opgenomen bevoegdheden ten dienste, die strekken tot het betreden van plaatsen, het inzage nemen in bescheiden, het in beslag nemen van voorwerpen en dergelijke.

Gelet op de omstandigheid dat het certificatenstelsel thans reeds zonder wettelijke grondslag wordt toegepast zal het onderhavige stelsel, waarvan de uitwerking in de artikelsgewijze toelichting aan de orde komt, geen aanleiding geven tot betekenende nieuwe lasten voor de betrokken overheidsorganen en bedrijven.

3. Een tweede element van het onderhavige besluit is dat het Uitvoerbesluit strategische goederen 1963 in verband met het tot stand komen van de zoëven bedoelde regels wordt aangevuld. Het gaat er bij de eerder vermelde COCOM-afspraken om dat van overheidswege in internationaal verband een effectief toezicht kan worden uitgeoefend op het internationale verkeer van strategische goederen. Dit laatste is echter tot nog toe in Nederland onder andere niet goed mogelijk met betrekking tot goederen die met onbekende bestemming in entrepot worden opgeslagen, aangezien bij het vervolgens weer uitslaan en buiten Nederland brengen van die goederen, anders dan bij wederuitvoer na invoer, of uitslag van voor Oostbloklanden en enkele andere landen bestemde goederen, slechts douane-technische formaliteiten aan de orde zijn en geen voorschriften ten dienste van een controle zoals zoëven bedoeld. Lang niet altijd zal hier sprake zijn van handelingen van ingezetenen ten behoeve van het financiële verkeer met betrekking tot deze strategische goederen en dus evenmin steeds van toepasselijkheid van het Besluit financieel verkeer strategische goederen. Voor bedrijven die in Nederland een distributiecentrum voor goederen exploiteren is het overigens gewenst dat buitenlandse overheden bereid zijn exportvergunningen af te geven voor goederen die met onbekende eindbestemming in Nederlands entrepot zullen worden ingeslagen. Dit impliceert eveneens dat de Nederlandse overheid ter zake in staat moet zijn de nodige controle uit te oefenen en de desbetreffende certificaten te verstrekken. Om nu bij deze en andere vormen van doorvoer toch in staat te zijn om het toezicht op deze goederen naar behoren uit te oefenen is het noodzakelijk dat de goederen, waarvoor eerder door de CDIU een importcertificaat is afgegeven, bij het verlaten van het Nederlandse grondgebied onder het vergunningvereiste van het Uitvoerbesluit strategische goederen 1963 vallen.

Artikel 11 van de onderhavige maatregel strekt ertoe dat in het hierboven vermelde wordt voorzien. Artikel 7a, eerste lid, van het meergenoemde uitvoerbesluit wordt daartoe aangevuld met een nieuw onderdeel d. Dit onderdeel heeft betrekking op alle gevallen waarin handelingen worden verricht, waarmee beoogd wordt goederen als zoëven bedoeld het Nederlandse grondgebied te doen verlaten. In de praktijk zullen veelal

slechts voor goederen die in entrepot worden opgeslagen in een eerdere fase Nederlandse importcertificaten zijn afgegeven. Daarbij is van belang dat de inspecteur der invoerrechten en accijnzen in de vergunning tot het vestigen of het overnemen van een entrepot voorschriften kan opnemen omtrent het toezicht op de naleving van andere wettelijke voorschriften met betrekking tot de in-, uit- en doorvoer van goederen dan die inzake de douane en de accijnzen. De controle op de uitslag uit entrepot ter zake van vergunningen die in voorkomende gevallen vereist zijn op grond van het aangevulde Uitvoerbesluit strategische goederen 1963 zal geschieden door de ambtenaren der invoerrechten en accijnzen. Deze controles kunnen worden gecombineerd met de reeds bestaande fiscale controles, waardoor de extra werkbelasting van die ambtenaren beperkt kan blijven. De algemene, niet aan een specifieke douanetechnische formaliteit gerelateerde controle op de naleving van artikel 7a van het uitvoerbesluit is primair een taak van de Economische Controledienst. Aan deze dienst staan, evenals aan de douane, de in de artikelen 18-23 van de Wet op de economische delicten opgenomen bevoegdheden ten dienste voor de opsporing van mogelijke strafbare feiten op dit terrein. Deze dienst zal de desbetreffende werkzaamheden zonder personele gevolgen kunnen uitvoeren. De extra administratieve belasting van de betrokken entrepothouders door de uitbreiding van de vergunningplicht is aanvaardbaar nu deze regeling mede ten behoeve van die bedrijven zal functioneren. Mochten er in andere gevallen van doorvoer dan zoëven beschreven Nederlandse certificaten in het spel zijn dan zal, gelet op het zeer incidentele karakter van zulke gevallen, van daadwerkelijke controle slechts sprake kunnen zijn bij het vermoeden van strafbare feiten.

4. Vanuit een oogpunt van de ingevolge aanwijzingen van de minister-president (Stcrt. 1984, 232 en 1985, 18) na te streven terughoudendheid met regelgeving kan worden opgemerkt dat het reguleren van het certificatenregime op basis van de In- en uitvoerwet voor Nederland een noodzakelijk sluitstuk vormt op een internationaal controlestelsel dat als geheel genomen bevredigend functioneert. Nu het onderhavige besluit dient ter uitvoering van internationale afspraken met gebruikmaking van een reeds ter beschikking staand wettelijk kader zijn geen varianten voor de regeling overwogen. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat slechts in geringe mate extra lasten voor overheidsinstanties of bedrijfsleven zullen ontstaan als gevolg van de onderhavige maatregel. Voor de goede orde zij nog vermeld, dat de Staatssecretaris van Financiën voornemens is te bevorderen, dat het Besluit financieel verkeer strategische goederen op zodanige wijze zal worden aangepast dat geen vergunning ingevolge laatstgenoemd besluit vereist zal zijn in de gevallen waarin de vergunningplicht van het Uitvoerbesluit strategische goederen van toepassing is. Hierdoor worden onnodige doublures voor de betrokken bedrijven vermeden.

5. Overeenkomstig het in artikel 2, vierde lid, van de In- en uitvoerwet bepaalde, is omtrent het ontwerp van de beoogde regeling het advies gevraagd van de Commissie Regelingen In- en uitvoerwet van de Sociaal-Economische Raad. Deze kon met het ontwerp-besluit instemmen, met uitzondering van het in artikel 6, tweede lid, onder b, bepaalde. Op de desbetreffende bedenking van de Commissie kom ik terug in de artikelsgewijze toelichting op die bepaling.

Artikelen

Artikel 3, eerste lid, strekt ertoe dat de beslissing op de aanvraag voor een internationaal importcertificaat wordt genomen door of namens de minister, hetgeen gewenst is met het oog op de aard van de weigeringsgrond. In het algemeen zullen beslissingen op de aanvraag voor een certificaat krachtens mandaat door de directeur van de CDIU worden genomen. Het *tweede lid* houdt de hierboven reeds vermelde weigeringsgrond in. Het certificaat zal met name niet kunnen worden afgegeven

indien de realiteit van de transactie op grond waarvan de invoer of andere douanerechtelijke handeling zal plaatsvinden niet aannemelijk is gemaakt. Alsdan moet, gezien de mogelijkheid dat de goederen in werkelijkheid een andere, niet te controleren, bestemming zullen volgen, de afgifte in strijd worden geacht met het belang van de internationale rechtsorde. In het *derde lid* is bepaald dat een weigering of het anderszins afwijken van de aanvraag, bijvoorbeeld het aan het certificaat verbinden van een kortere geldigheidsduur dan gevraagd, aan de aanvrager schriftelijk onder opgave van redenen wordt medegedeeld.

Artikel 4, eerste en tweede lid, schrijft voor, dat het certificaat moet worden gedagtekend en gewaarmerkt, en dat de geldigheidsduur erop dient te worden vermeld. Het *derde lid* voorziet er met name in dat op het certificaat de naam van de aanvrager als «importeur» wordt vermeld en de naam van diens buitenlandse leverancier als «exporteur». Dit houdt verband met de hierna toe te lichten voorschriften van de artikelen 5 en 6. In het *vierde lid* is bepaald dat aan de aanvrager bij de afgifte tevens een afschrift van het certificaat wordt verstrekt, dat nodig is voor de toepassing van artikel 6, onder a en c, en artikel 7.

Artikel 5, onder a, houdt voor degene aan wie het certificaat is verstrekt een verbod in om dat certificaat af te geven aan een ander dan de bevoegde buitenlandse autoriteiten dan wel de op het certificaat vermelde exporteur. Dit is immers het enige legale gebruik van het certificaat dat in het COCOM-stelsel is voorzien. Ten einde van overheidswege overzicht te kunnen houden van (het gebruik van) verstrekte certificaten wordt in dit artikel, onder b, voorts bepaald dat een internationaal importcertificaat niet later dan zes maanden na de dagtekening ervan mag worden afgegeven, tenzij anders is vermeld op het certificaat. Indien het certificaat niet tijdig aan de bedoelde autoriteiten of exporteur wordt afgegeven verliest het zijn geldigheid.

De in *artikel 6* vermelde verplichtingen voor degene aan wie een internationaal importcertificaat is verstrekt komen overeen met de in invoer- en uitvoerbesluiten veelal genoemde verplichtingen voor vergunninghouders, doch zijn aangevuld in verband met het andere karakter van de onderhavige certificaten. Naar hun aard dienen deze certificaten zelf niet voor gebruik door de betrokkenen in het kader van Nederlandse in- of uitvoerstelsels maar voor overlegging door derden aan buitenlandse autoriteiten, ter verkrijging van een uitvoervergunning aldaar, terwijl overigens het onderhavige certificatenstelsel ertoe strekt dat de eerdergenoemde «COCOM-landen» een effectieve controle over het internationale verkeer in strategische goederen kunnen uitoefenen. *Onderdeel a van het eerste lid* bevat, als sluitstuk op het controlestelsel, de verplichting voor degene aan wie een importcertificaat is verstrekt om bij daadwerkelijke invoer of andere handeling betreffende de goederen, waarop het certificaat betrekking heeft, de daartoe bestemde kopie van dat certificaat in handen te stellen van de douaneambtenaar die is betrokken bij die invoer of handeling. Deze dient dan ingevolge *artikel 7* dat afschrift, waarop hij zijn bevindingen en de datum vermeldt, wederom aan de betrokkene ter beschikking te stellen.

Ingevolge artikel 6 is de betrokkene ook verplicht, zodra vaststaat, dat het certificaat niet zal worden afgegeven overeenkomstig artikel 5, – bijvoorbeeld omdat een der partijen afziet van de desbetreffende transactie – en dit nog in zijn bezit is, het terstond terug te zenden aan de directeur van de CDIU (*artikel 6, eerste lid, onder b*). Zodra vaststaat dat van het afschrift van het certificaat geen (verder) gebruik zal worden gemaakt dient dit door de betrokkene te worden teruggezonden aan de directeur van de CDIU (*artikel 6, eerste lid, onder c*). Meestal zal de verplichting tot terugzending van het afschrift ontstaan doordat alle desbetreffende goederen zijn aangekomen en alsdan derhalve geen *verder* gebruik van het afschrift zal worden gemaakt. Vervolgens bevat artikel 6 enkele verplichtingen die ertoe strekken dat de overheid op de hoogte blijft van hetgeen zich afspeelt met betrekking tot afgegeven certificaten. De

betrokkene dient op verzoek inlichtingen over het van het certificaat en het afschrift gemaakte gebruik en over de bestemming van de goederen, waarop het certificaat betrekking heeft, te verstrekken (*artikel 6, eerste lid, onder d*). Artikel 6, tweede lid, betreft verplichtingen die slechts gelden indien het certificaat is afgegeven aan de bevoegde buitenlandse autoriteiten of de exporteur. *Artikel 6, tweede lid, onder a*, bepaalt dat de betrokkene, zodra voor hem aannemelijk is dat de goederen een andere dan de opgegeven bestemming zullen volgen, zulks onder opgave van redenen dient te melden aan de directeur. Het kan hier gaan om een wijziging van de eigen voornemens of bijvoorbeeld om ontwikkelingen die zich in het buitenland voordoen. Voor de goede orde verdient het vermelding dat met betrekking tot doorvoer of wederuitvoer van de goederen ingevolge het Uitvoerbesluit strategische goederen 1963 een (wijziging van een verleende) vergunning aangevraagd zal moeten worden. Ten slotte is in artikel 6, tweede lid, onder b, vastgelegd dat de betrokkene op daartoe strekkend verzoek van de bevoegde buitenlandse autoriteiten dan wel van de op het certificaat vermelde exporteur een internationaal bewijs van ontvangst dient aan te vragen en dit bewijs vervolgens dient op te zenden aan die autoriteiten of exporteur.

De Commissie Regelingen In- en uitvoerwet van de SER merkte in haar advies over de ontwerp-regeling op, dat zij het in beginsel niet juist acht, dat krachtens deze bepaling aan de Nederlandse importeur wordt voorgeschreven dat hij jegens de buitenlandse autoriteiten of de exporteur deze verplichting ten aanzien van het internationaal bewijs van ontvangst zou moeten naleven. Naar haar mening zou het voor de hand hebben gelegen, dat de overheid – en dus niet het bedrijfsleven – de verplichting heeft ervoor zorg te dragen dat het internationaal bewijs van ontvangst ter beschikking komt van de bevoegde buitenlandse autoriteiten dan wel de exporteur van de desbetreffende goederen in het exporterende land.

De voorgestelde regeling beoogt het stelsel van certificaten een wettelijke basis te verschaffen ten einde misbruik te kunnen tegengaan en de rechtszekerheid voor belanghebbenden te vergroten. Het ligt dan ook voor de hand om de last bij de belanghebbenden, derhalve bij het bedrijfsleven, te leggen, indien dit van het stelsel gebruik wenst te maken. Eén van deze lasten zal dan ook zijn ervoor te moeten zorgen, dat het internationaal bewijs van ontvangst ter beschikking komt van de buitenlandse autoriteit of de exporteur, indien daarom wordt gevraagd. Deze verplichting is het noodzakelijke sluitstuk van de regeling en als zodanig internationaal overeengekomen. Ik acht het niet gewenst (en ook niet praktisch), dat Nederland als enige van deze algemeen gevolgde regeling zou afwijken.

Artikel 8. Ingevolge artikel 8 (dat verwijst naar artikel 2) kan een internationaal bewijs van ontvangst bij de CDIU worden aangevraagd. Voorts kan worden bepaald dat de aanvrager daarbij het meergenoemde afschrift van het importcertificaat – waarop dus de bevindingen van de douane zijn vermeld – moet overleggen.

Ook de beslissing op deze aanvraag zal in het algemeen krachtens mandaat op ambtelijk niveau worden genomen. *Artikel 9* bepaalt dat de aanvraag met betrekking tot bepaalde goederen slechts kan worden geweigerd als niet ten genoegen van de minister is aangetoond dat de invoer of andere handeling, vermeld op het internationaal importcertificaat, heeft plaatsgevonden.

Artikel 11 werd reeds toegelicht in het algemeen deel, onder 3.

De Staatssecretaris van Economische Zaken,
F. Bolkestein

De Minister van Buitenlandse Zaken,
H. van den Broek